

Døren

Der findes en sort, hemmelig dør, som alle mennesker skal igennem. Man ved ikke, hvornår man møder den, hvornår den hæver sig som en mørk port foran én. Men en skønne dag, en aften, en morgen - pludselig står man foran den. Det er en dør, ingen andre kan se, selvom den er enorm og rager som et tårn op over verden. Det er døren, lige før det værste sker.

Selvom alle skal gennem døren, taler næsten ingen om den. Vi hvisker højst. Selv har jeg set den på gamle, gulnede landskabsmalerier, og nogle gange har jeg forestillet mig, at jeg svævede igennem den, når jeg forsvandt ind i en bog. Flere gange har jeg drømt om døren, og jeg har set den i andres øjne, når de var virkelig, virkelig bange. Vi har allesammen set små glimt af vores dør mange steder, tydeligt eller gennem tågede tanker, men for det meste lader vi, som om den ikke findes. I mange år glemte jeg selv døren. Jeg tænkte, at den måske var en slags indbildning; noget jeg kunne mane frem som et tankebillede, men ikke en rigtig dør.

Og så stod jeg selv en dag foran den. Jeg havde måske et stykke tid anet, at det snart ville ske for mig. Jeg havde en underlig fornemmelse af, at nogen så på mig langt borte fra. Og jeg var bange, for jeg begyndte at tabe ting på gulvet og glemme ting, og der groede blågrønt mug i bunden af min skolerygsæk. Jeg så sprækker i fortovsfliserne, og nogle gange ligesom revnede asfalten foran mig, lige inden jeg gik ud på gaden.

Det gik ikke særlig godt derhjemme. Jeg syntes, vores hus havde fået mørkere vægge. Lyset indeni falmede, og der drev tynde røgskygger gennem dørkarmene. Det værste rum var min fars kontor. Jeg hadede at gå derind. Min far var begyndt at sidde længe oppe om aftenen ved sit gamle skrivebord, og han drak mere og mere rødvin. Jeg kunne se vinen stige i hans øjne som et rødt hav. Jeg var hele tiden bange for, at han skulle spilde på bordet; jeg havde set en gyserfilm, hvor en ung mand spildte rødvin, og i samme sekund druknede hans kæreste.

Jeg sagde ikke noget til min far. Jeg fortalte ham heller ikke om min lillebror. At han kun kom i skole et par gange om ugen, fordi han for det meste sad rundt omkring på bænke og i butikker og gamede. Jeg nænnede ikke at nævne det for min far. Det var slemt nok for ham, at han var blevet forladt og havde så ondt i ryggen, at han ikke kunne arbejde.

I løbet af efteråret var det blevet værre på en stille måde. Himlen var ligesom blevet tungere. Min fars ansigt var blevet blegere. Når han sad og skrev på sin PC om natten, lyste han spøgelsesagtigt på kontoret. Hans piller hjalp ikke rigtigt.

Og en eftermiddag, da jeg lige var cyklet hjem fra skole og havde taget cykelhjelm af foran vores hus, stod jeg pludselig foran døren. Jeg var ikke i tvivl. Der, hvor husdøren plejede at være, var der nu en kæmpe stor port. Den flød lidt som et spejlbillede og voksede hele tiden. Det var, som at stå

for foden af en bygning med halvtreds etager og ikke kunne komme videre. Det var, som at stå ved indgangen til en mørk og uendeligt dyb skov.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg anede ikke, hvad der var på den anden side. Måske lå min far på gulvet derinde og var død. Måske var han sunket ud i universet. Måske kunne jeg aldrig mere nå ham, ikke gribe ham, ikke gøre noget.

Jeg var stivnet fra maven og op. Pludselig forekom det mig, at jeg stod foran indgangen til en stor, uhyggelig katedral. Døren var laksort og tusind år gammel. Med hængelås og hængsler, der lignede lænker. Jeg tænkte: Jeg går aldrig derind. Aldrig!

Jeg forsøgte at bevæge mig, at komme væk, og alle mine tanker begyndte at skriges, de skreg om ting, jeg ikke ville høre, om min far og den måde, han græd på. Jeg ville ikke høre det. Jeg ville ikke ind ad døren.

Men inderst inde vidste jeg, at jeg var nødt til det. Jeg vidste, at der kun var én vej frem. Det skar gennem luften, at det var min tur nu, selvom alt indeni stormede og kæmpede imod. Jeg *skulle* åbne. Det var *nu*.

Jeg lukkede øjnene. Så stak jeg hånden frem. Jeg mærkede et tungt håndtag ude foran mig. Det var af isnet jern. Jeg tog om det, og min krop rungede som en forladt sportshal. Min puls slog med pauser på hundrede år.

Jeg vidste, at det sluttede her. Jeg tænkte: Nu skal jeg dø, det er sådan, det er at dø. Man åbner ud til mørket, man træder frem i ingenting og falder og forsvinder. Man overgiver sig. Man flyder ud i universet, længere og længere væk fra verden. Man slipper med åbne øjne, og lige inden man dør, ser man det: Ens far ligger stiv og fuld af bræk på kontorgulvet, og man ser gulvet blive flydende, og man ånder ud og dør.

Et sted i en fjern park sad min lillebror på en bænk og kiggede et øjeblik op med et flydende, forbavset blik.

Jeg trykkede håndtaget ned. Den enorme dør gled langsomt op. Jeg lukkede øjnene og skulle næsten ikke bruge nogen kræfter. Det var let nok. Ene mand åbnede jeg en dør, der er større end alle verdens døre tilsammen. Det brusede fra mørket. Jeg trådte ind på dørtærsklen, og jeg vidste, at min fod om lidt ville synke gennem tomrummet, ud og ned. Jeg tænkte: Nu. Nu styrter jeg ud i universet, og det er sådan, det er. Det gør ikke ondt. Der er ingen lyde. Det er stille, når man dør.

Og jeg hviskede "far, jeg elsker dig", og jeg rakte hånden ud efter min lillebror, og jeg råbte: "vær stærk, Thomas", og så blev alt sort, og jeg åbnede munden og spredte hænderne og hviskede: Nu.

Da mærkede jeg huset omkring mig. Gulvet under fødderne. Lyset fra vinduerne. Jeg åbnede øjnene og stod i gangen, og ved siden af mig stod der nogen. Jeg kunne ikke se, hvem det var, men jeg mærkede varmen fra en andens krop. Det følte, som om jeg stod sammen med en. En jeg kendte fra engang for længe siden, for en hel evighed siden. En jeg ikke helt huskede, men en, der kendte mig.

Og så hørte jeg det i hovedet, i gangen, ét eller andet sted tæt på sagde det:

- Kom. Du har åbnet døren, og nu går vi ind sammen. Du kan godt. Nu går vi ind på kontoret og finder din far, og jeg holder ham varm, mens du ringer efter ambulancen.